

Arrest

nr. 246 019 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVdeKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, en van attaché M.SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 maart 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.C.Y.R.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 juni 1980 te Arboletes (Antioquia). Uw ouders zijn nooit samen geweest; als kind werd u voornamelijk grootgebracht bij uw grootvader aan vaders kant in Necoclí, waar u hem hielp op zijn boerderijgronden. Verder behaalde u een diploma marketing aan het ESCOLME-instituut in Medellín.

U bent Colombia ontvlucht omdat u met de dood bedreigd werd door de Clan del Golfo (vert. Golfclan), een paramilitaire groepering waartoe onder andere uw oom, [E.Y.T.], behoort. De problemen ontstonden in 2001 op een feest in Necoclí, waar u boerderijgronden bezat en waar uw grootvader toen schepen was. Daar maakte u namelijk een opmerking over de handelsactiviteiten van uw oom en omwille daarvan werd u in het gezicht geslagen. Vervolgens stond u een lap grond in Necoclí af aan uw oom en was u gedwongen elders te gaan wonen. U verhuisde hierop naar Medellín, maar ging in die tijd ook geregeld terug naar Necoclí zelf; uw grootvader had daar immers veel aanzien, waardoor er u niets zou gebeuren. Bovendien had u daar nog een ander perceel dat aan u toebehoorde. In 2008 stond u ook die lap grond af aan uw oom – dit komt overeen met uw tweede gedwongen verhuizing – en deze keer vestigde u zich in een aangrenzende gemeente van Necoclí, namelijk El Uvero bij San Juan de Urabá. Op laatstgenoemde plaats ging u in de vele jaren die volgden nieuwe huurcontracten aan, kweekte u bananen, kokosnoten en vee, en werkte u zichzelf geleidelijk aan in de schulden.

Het overlijden van uw grootvader in 2014 ontketende een wrange erfeniskwestie, waardoor u ook nog eens uw gronden in El Uvero kwijtspeelde bovenop uw groeiende schuldenberg. U stapte daarom naar het parket opdat u desbetreffende percelen legaal terug zou kunnen krijgen. Eveneens startte u in datzelfde jaar met de bouw van een boot – samen met een vennoot – en blies u zo nieuw leven in uw professionele activiteiten. Hierbij reisde u geregeld over en weer naar Panama. Door dit project geraakte u echter nog dieper in de schulden, omdat de materialen van de boot van slechte kwaliteit waren. Uw moeder stond u dan wel financieel bij, maar dit was nooit afdoende om alle bedragen te vereffenen.

Een vijftal jaar later stapelden alle problemen zich op. Zo trachtte u om op 17 april 2019 bij het parket in Arboletes tot een minnelijke schikking te komen met uw oom, die toen vertegenwoordigd werd door uw grootmoeder. Gezien zij gemanipuleerd was door uw oom, mislukte dit echter. Toch stelde het parket u ten langen leste aan als de rechtmatige eigenaar van de gronden in kwestie, wat een uitzetting zou betekenen voor uw oom. Dat deed de gemoederen opnieuw oplaaien. Ook haakte, in diezelfde periode, de vennoot in uw handelsactiviteiten af omwille van de financiële tegenspoed die de boot met zich meebracht. Verder was u nog steeds geld verschuldigd aan een aantal van uw leveranciers.

Ter afhandeling van zowel het landconflict als de schulden werd u verzocht door [E.T.], de baas van de plaatselijke paramilitairen om in april 2019 tot bij hem te komen op de plaats Las Cruces de Damaquíel. U ging op deze uitnodiging in en ging naar hem toe; in Colombia is het immers een gangbare zaak dat paramilitaire groepen instaan voor het financiële beheer van andermans schulden. Tijdens deze ontmoeting dwong [E.T.] u om het dubbele van het verschuldigde bedrag aan zijn groepering te betalen binnen een periode van drie maanden. Indien u het geld niet bijeen kon krijgen of indien u aangifte deed tegen hen, zouden ze u uitroepen tot militair doelwit en u vermoorden.

Daaropvolgend verkocht u uw resterende gronden op afbetaling en vertrok u rond 30 april 2019 naar Medellín (Antioquia), waar u gedwongen was onder te duiken. U verbleef daar in totaal twee-en-een-half maand en ervoer daar ten allen tijde een gevoel van onveiligheid. In die periode hebt u zich nog een aantal keren buiten Medellín begeven. Eén keer bent u naar het departement Córdoba gegaan voor de verkoop van uw boot. Daarnaast wendde u zich ook tot het parket van San Juan de Urabá om aangifte te doen van een plaatselijk massagraf met honderden lijken dat u ontdekt had. Daarenboven diende u tijdens uw periode in Medellín op 11 juli 2019 klacht in tegen uw oom bij de plaatselijke politie omwille van doodsb bedreigingen. Drie dagen later, op 14 juli 2019, verliet u Colombia en vluchtte u via Panama-Stad en Amsterdam naar Brussel, waar u op 17 juli 2019 aankwam.

Op 19 juli 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. Toen u reeds in België was, vernam u ook dat uw moeder op 20 augustus 2019 ontvoerd werd door dezelfde paramilitaire groep, omdat u hen nog steeds geld verschuldigd was. Zij werd na drie dagen vrijgelaten, nadat ze hen een aantal van uw officiële eigendomsdocumenten overhandigd had. Enkele maanden later, op 13 december 2019, werd u bij de DVZ gehoord in het kader van een eerste interview.

Ter staving van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, een verzoek tot bescherming bij het parket van Arboletes op 19 september 2014, een attest met de rechten van slachtoffers bij de politie van Arboletes op 20 september 2014, een vaststelling van het falen van de minnelijke schikking bij het parket van Arboletes op 17 april 2019, een klacht tegen uw oom bij de politie van Medellín op 11 juli 2019, een uittreksel van de Colombiaanse overheid waarop uw gedwongen verhuizingen in 2001 en 2008 vermeld staan, een uitnodigingsbrief van een vriend in België op 12 juni 2019, een brief van uwentwege gericht aan Bancolombia op 20 april 2015, een aantal uittreksels met gegevens van uw grootouders uit het burgerlijk register, een volmacht aan uw advocaat in Colombia (s.d.), een bundel eigendomsaktes (uitgeprint op 31 augustus 2016), een huurcontract tussen uw grootouders en u d.d. 8 februari 2009 tot 8 februari 2019, een oproeping tot minnelijke schikking vanuit het parket van Arboletes op 11 augustus 2014, een brief gericht tegen de burgemeester van San Juan de Urabá op 30 september 2014, uw diploma hoger onderwijs, een zelfgeschreven schema en een geannoteerde kaart en, als laatste, een bundel krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te constateren dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, § A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden verleend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw etnie, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u in april 2019 zelf de paramilitairen van de Golfclan bent gaan opzoeken. Volgens uw verhaallijn zou u dat gedaan hebben ter afhandeling van twee problematieken: een langdurig landdispuut met uw oom enerzijds en een opeenstapeling van schulden bij uw leveranciers anderzijds (CGVS, pp.8-9, p.12). U werd in het verleden reeds geconfronteerd met deze paramilitairen en hun gewelddadige activiteiten. Zo zouden zij u in 2001 geslagen hebben in het gezicht en uw mond stukgemaakt hebben, en zouden ze u zowel in 2001 als in 2008 verdreven hebben van het land dat aan u toebehoorde (CGVS, p.9). U haalt hiervoor de term "massale ontheemding" aan en staaft dit met een uittreksel van de Colombiaanse overheid (document 7). Daarenboven vermeldde u in uw zelfgeschreven brieven aan Bancolombia en aan San Juan de Urabá dat u in 2008 en 2014 slecht behandeld en herhaaldelijk met de dood bedreigd werd door personen die buiten de wet optreden, gelinkt aan uw oom (documenten 9, 15). Net om die redenen valt niet te begrijpen dat u na al dit leed nog eens zelf een commandant van dezelfde paramilitaire groepering ging opzoeken in 2019 (CGVS, p.12). Aangezien u wist dat uw leven gevaar kon lopen, is het niet aannemelijk dat u eerst bij hen op bezoek ging in plaats van onmiddellijk de regio te verlaten en een ander onderkomen te zoeken.

Om het verloop van die gebeurtenissen te illustreren diende u een geannoteerde kaart en een zelfgeschreven schematisch overzicht in. Na vertaling en analyse van deze stukken stootte het CGVS op een flagrante tegenstrijdigheid: daar de laatste ontmoeting aan Las Cruces de Damaquiél, aldus uw schema, doorging op een zaterdag in het begin van de maand april 2019 (document 17), situeerde u die tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet op de laatste zondag van april 2019 (CGVS, pp.8-9). Van een gebeurtenis die dermate ingrijpend is dat u uw land van herkomst bent moeten ontvluchten, kan verwacht worden dat u die met enige consistentie in de tijd situeert. Dit ontbreekt hier echter, waardoor er niet met enige waarschijnlijkheid kan worden vastgesteld dat die ontmoeting met [E.T.] daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze twijfels worden eens te meer bevestigd door uw gedrag op het persoonlijk onderhoud. Toen u de mogelijkheid werd geboden om uw vluchtmotieven in concreto weer te geven, drong u er ten stelligste op aan uw schema bij de hand te nemen (CGVS, p.11). Pas nadat u tweemaal verzocht werd om de episodes in uw eigen woorden weer te geven zonder hulpmiddelen, legde u het schema aan de kant en ging u verder met uw relaas (CGVS, p.11-12). Hieruit blijkt dat u moeite

ondervindt om spontaan te vertellen over uw vluchtredenen, en rijst de vraag of uw verklaarde feiten al dan niet gememoriseerd zijn. Dit holt uw algemene geloofwaardigheid verder uit.

Niet alleen bij de aannemelijkheid van de bedreigingen, maar ook bij uw gedrag na de vooropgestelde feiten rijzen de nodige twijfels. Zo verklaarde u dat u na de episode in Damaquiél naar Medellín vluchtte en daar onderdook, eerst in de wijk Manrique, daarna in Laureles (CGVS, pp.13-14). Het betreft een periode van circa twee-en-eenhalve maand voor uw vertrek naar België. Dit strookt daarentegen niet met de woonplaatsen die u voorlegde bij de DVZ: daar zei u dat na een periode in uw eigen huis in Manrique nog 15 dagen in de wijk Robledo verbleef (Verklaring DVZ, rubriek persoonsgegevens, vraag 10). Ook de uitnodigingsbrief van uw vriend in België vermeldt Robledo als uw laatste domicilie in Colombia (document 8). Dat u met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België weinig consistente verklaringen aflegt, is op zich al zeer merkwaardig. Bovendien, zo al enig geloof gehecht kan worden aan uw toenmalige verblijfplaatsen, blijft het opmerkelijk dat u net Medellín uitkoos en daar nog zo'n lange tijd rondhing. Eerder had u immers verklaard dat u in die stad altijd gewoond had; u verbleef lange tijd afwisselend ofwel daar, ofwel in de regio Necoclí-San Juan de Urabá (CGVS, p.4). Precies daarom valt het niet te begrijpen dat u na zo'n drastische gebeurtenissen daarheen zou trekken. Zij hadden u met gemak kunnen traceren in uw vaste woonst in Medellín; u verklaarde immers zelf dat er heel wat bekenden van uw oom zich daar ook ophielden (CGVS, p.13). Toch hebt u tijdens die hele periode geen enkele bedreiging of teken van gevaar meer opgemerkt (CGVS, p.13), waardoor er niet besloten kan worden dat u zich daadwerkelijk in een situatie van onveiligheid bevond.

Verder valt het ook niet te vatten dat u zich tussen 30 april 2019 en 14 juli 2019 nog op zijn minst tweemaal buiten Medellín begeven hebt. Ten eerste gaf u toe dat u nog naar het departement Córdoba gegaan bent en daar overnachtte met als doel uw boot te verkopen (CGVS, p.13). Dit is in tegenstrijd met uw eerste verklaring bij de DVZ; daar gaf u aan dat de paramilitairen uw boot afgenomen hadden (Verklaring DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Wat er ook van zij, argumenteerde u dat u met die opbrengst een aantal schuldeisers deels kon terugbetalen; ook uw moeder, want u had geld van haar geleend (CGVS, pp.13-14). Wat later tijdens het onderhoud vermeldde u dat al uw schulden in Colombia op dit moment afbetaald zijn, maar dat u ondanks dat gegeven nog steeds zware represailles van de paramilitairen vreest, omdat u hen zou gaan aanklagen (CGVS, p.16). Indien u daadwerkelijk een militair doelwit van de paramilitairen was, dan zou u logischerwijs niet uzelf in zo'n gevaarlijke situatie plaatsen door naar naburige oorden te reizen – San Juan de Urabá ligt immers pal aan de grens met het departement Córdoba. Het verder afbetalen van uw schuldeisers zou toch geen zin meer gehad hebben, aangezien naar eigen zeggen de Golfclan die rol op zich neemt, en zij u koste wat het kost zouden willen doden. Ten tweede keerde u in die periode ook terug naar San Juan de Urabá zelf om klacht in te dienen bij het plaatselijke parket vanwege een massagraf dat u daar aangetroffen had (CGVS, p.17). Hierover was u niet consistent: u gaf dit eerst toe en vervolgens ontkende u het door te stellen dat u Medellín gedurende die twee-en-een-halve maand niet verlaten had, behalve om uw boot te verkopen (CGVS, p.17). Dit alles doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Volgens uw verklaringen was iedereen in uw oorspronkelijke streek op de hoogte van uw problemen met de paramilitairen (CGVS, pp.5-6); terugkeren naar daar houdt zo'n inherent gevaar in, waardoor dit, samen met uw reis naar Córdoba, uw staat van onveiligheid nog meer afzwakt en uw geloofwaardigheid nogmaals zwaar in het gedrang brengt. Bovendien merkt het CGVS op dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ op geen enkel moment melding maakte van uw zagezegde vondst van een massagraf en daaropvolgende aangifte (verklaring DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Nochtans heeft u het over "huiveringwekkende" feiten (CGVS, p.17), en kon dergelijke rapportering van feiten die u opnieuw in verband brengt met de paramilitairen u verder in het nauw hebben gedreven. Dat u deze vondst en klacht bij het parket niet ter sprake bracht tijdens uw DVZ-gehoor, is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid.

Het CGVS stelt zich voorts ook vragen bij de aangifte die u deed bij het parket van Medellín op 11 juli 2019, waarin staat dat u uw oom aanklaagt en dat u politiebescherming verzoekt in uw wijk in Medellín (document 6). Het document vermeldt ook dat het parket aanraadt om de problematiek via politiebemiddeling op te lossen (document 6). Eerst en vooral is het onbegrijpelijk dat u na de bedreigingen in Damaquiél zo lang gewacht hebt om naar de politie te gaan. Het feit dat u dit niet eerstdaags gedaan hebt en al die tijd zonder politiebescherming verder kon, relativeert dan ook de vrees die u stelt te hebben voor uw oom en de paramilitaire groep waartoe hij behoort. Dat u dan wel helemaal tot in San Juan de Urabá zou hebben kunnen reizen om aangifte te doen over massagraven, maar niet over uw eigen zaak in Medellín draagt hier nog eens aan bij. Daarenboven vertrok u reeds drie dagen na uw aanklacht in Medellín naar België op 14 juli 2019. Zelf gaf u aan dat u na de aangifte onmiddellijk het land verliet (CGVS, p.17). Dit impliceert dat u uw klacht ter plaatse nooit opgevolgd

hebt, en dat u de Colombiaanse autoriteiten niet eens de kans gegeven hebt om u bij te staan. Zo hebt u evenmin de bemiddeling overwogen die het parket voorstelde. Toen u met deze zaken geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud, blies u warm en koud tegelijk. U kon namelijk geen klacht indienen tegen de paramilitaire groepering in haar geheel omdat u dan represailles zou vrezen, maar toch legde u klacht neer tegen uw oom "omdat je niet weet wat er jou nog kan overkomen en je moet daar altijd een spoor van achterlaten", aldus uw verklaringen (CGVS, p.17). Dit doet vermoeden dat uw aanklacht net voor uw vertrek louter een gesolliciteerd karakter had.

Ten slotte kan er weinig geloof gehecht worden aan de ontvoering van uw moeder, die volgens uw verklaringen plaatsvond op 20 augustus 2019 en drie dagen duurde (CGVS, p.6). Ook gaf u pas na herhaaldelijk naast de kwestie te antwoorden toe dat zij vrijgelaten werd zonder meer (CGVS, p.15). U legde tevens uit dat dezelfde paramilitairen haar hadden meegenomen omdat ze in wezen op zoek waren naar u, en dat zij een aantal officiële documenten inzake de verkoop van uw huis en uw boot van uw moeder afnamen (CGVS, p.6). Dit houdt geen steek. Zoals eerder vermeld hebt u zelf na de vermeende ontmoeting in april 2019 geen enkele rechtstreekse aanvaring meer gehad met uw oom, noch met de paramilitaire groep waarmee hij gelinkt zou zijn (CGVS, p.13). Het is niet aannemelijk dat zij dan wel uw moeder zouden ontvoeren ruim vier maanden na uw bezoek aan [E.T.]; indien zij u echt wilden treffen hadden ze dat met gemak veel eerder kunnen doen. Evenmin valt het te begrijpen dat de paramilitairen uw moeder belaagden om uw verkoopdocumenten te bemachtigen: u had aangegeven dat u uiteindelijk aan niemand nog geld verschuldigd was en dat u de Golfclan vooral vreest omdat u bedreigd had met een klacht tegen hen (CGVS, p.16). Daarom is het zeer vreemd dat zij u moeder zouden hebben vrijgelaten simpelweg na het overhandigen van die documenten. Daarbovenop hebt u van de hele situatie met uw moeder op geen enkele manier melding gemaakt tijdens uw eerste interview bij de DVZ d.d. 13 december 2019, ook al vond de ontvoering plaats lang voor dat eerste interview. Uw uitleg hiervoor is dat u dat niet had vermeld om beknopt te blijven (CGVS, p.14). Dit weerlegt deze lacune niet; u had dan ook geen enkele opmerking over dat interview (CGVS, pp.2-3). Van een element dat zo treffend is als de ontvoering van uw moeder door een grote paramilitaire clan en dat elke bedreiging die u ooit zelf zou hebben ervaren in ernst lijkt te overstijgen, kan er toch wel van uitgegaan worden dat u dat meteen aan de Belgische asielautoriteiten meegeeft.

Rekening houdend met alle voorgaande redenen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet weerleggen. Uw internationaal paspoort en uw identiteitskaart bevestigen louter uw nationaliteit, identiteit, herkomst en reisweg, elementen die momenteel niet betwist worden door de Commissarisgeneraal (documenten 1 en 2). Ook het feit dat u een diploma behaald heeft staat hier niet ter discussie (document 16). De uittreksels uit het burgerlijk register wijzen enkel op het huwelijk tussen uw grootouders en de eigendomsaktes en het huurcontract verwijzen naar een grondbezit; zij tonen geenszins de door u ingeroepen vrees aan (documenten 10, 12 en 13). Wat betreft de documenten die door uzelf opgesteld zijn, namelijk uw brief aan Bancolombia, de volmacht aan uw advocaat in Colombia, uw brief gericht tegen de burgemeester, uw schematisch overzicht en de geannoteerde kaart, bewijzen zij opnieuw onder geen enkel beding de doodsb bedreigingen van de paramilitairen (documenten 9, 11, 15 en 17). Het zijn enkel uw eigen schrijfsels en blijken, zoals eerder gesteld, op sommige vlakken in tegenstrijd met uw mondelinge verklaringen. Het uittreksel betreffende uw gedwongen verplaatsingen in 2001 en 2008 verwijst ook nergens naar de redenen voor uw verhuis (document 7). De krantenartikelen hebben geen betrekking op uw persoonlijke relaas en herstellen het geloof in de door u aangebrachte asielmotieven evenmin (document 18). Ook de uitnodigingsbrief van uw vriend in België is geenszins relevant voor uw vluchtmotieven, die overigens nergens op het document vermeld staan (document 8). Als laatste kunnen de verschillende politieke documenten die u voorlegde evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Dit betreft de verschillende bezoeken die u bracht aan de ordediensten in Arboletes en Medellín doorheen de tijd (documenten 3, 4, 5, 6 en 14). Om enige bewijskracht aan een document te ontfemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarom kunnen ze op zichzelf staand de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 2 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 10 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, §3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over voormelde rechtsregels en -beginselen, gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van het relaas. Hij licht toe:

“Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Het is flagrant en geloofwaardig dat verzoeker in Colombia de ervaring heeft van meerdere gewelddadige feiten die zich afspeelden in het kader van een familieconflict om gronden tussen verzoeker zijn oom, een lokale politieke verantwoordelijke die nauwe connecties heeft met de paramilitairen.

In het kader van dit conflict werd verzoeker al meerdere keren bedreigd door de paramilitairen en moest zijn gronden onder dwang afstaan. Tot tweemaal toe werd hij als interne ontheemde erkend omwille van dit conflict.

Zolang verzoekers grootvader, de vader van zijn oom, nog in leven was kon hij als bemiddelaar tussenkomen in het kader van de problemen tussen verzoeker en zijn oom om de situatie min of meer leefbaar te houden.

In 2014 overlijdt verzoekers grootvader en is er geen bemiddelaar meer. Het aangehaalde profiel van de oom van verzoeker wordt bevestigd door de beschikbare informatie, zie stuk 3.

Na een procedure voor zijn nationale autoriteiten krijgt verzoeker het eigendom over de betwiste gronden in april 2019. Als gevolg uit zijn oom bedreigingen tegen verzoeker.

Ondertussen heeft verzoeker ook een boottransportzaak gestart en bezit hij een boot.

Verzoeker heeft zich gedurende deze periode in de schulden gewerkt.

Dit persoonlijk context werd gedocumenteerd door verzoeker en hij legde hierover geloofwaardige verklaringen af. Verwerende partij komt daar amper op terug in haar beslissing.

Verzoeker vreest m geval van terugkeer zijn oom, die nog steeds een machtige man is met connecties met actieve paramilitaire groeperingen de in de regio van verzoeker, en de paramilitairen zelf. De oorzaak van zijn vrees ten aanzien van zijn oom is het grondeconflict en de uitkomst ervan

(zie p. 17), en de oorzaak van zijn vrees aan de paramilitairen is het feit dat verzoeker ermee dreigde om een klacht neer te leggen en uit het land is vertrokken zonder zijn schulden te betalen.

Dat zijn moeder gedwongen de officiële documenten heeft moeten afgeven wat de schulden afbetaalde, en dat verzoeker vandaag geen schulden meer heeft doet geen afbreuk aan zijn vrees voor bovenvermelde redenen. Verzoeker geeft aan dat hij de paramilitairen ook vreest omdat hij dreigde klacht neer te leggen.

Wat de motieven van de bestreden beslissing betreft wenst verzoeker te verduidelijken dat het onmogelijk is niet in te gaan op een uitnodiging van de paramilitaire groepering. Deze groepering hebben in de rurale gebieden van Antioquia, waar verzoeker woonachtig is en waar het centrum van zijn belangen gevestigd zijn, de rol van autoriteit opgenomen. Zij hebben daar rechtstreeks of onrechtstreeks de politieke, economische en sociale macht (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Wat zijn ervaring ook is met deze groepering was het tot dan mogelijk, onder andere met de hulp van zijn grootvader toen hij nog leefde, om de spanningen leefbaar te houden.

De tegenstrijdigheid over het moment van de ontmoeting is onvoldoende om eraan geen geloof te hechten.

Verzoeker heeft een geannoteerde kaart en een schema neergelegd op het CGVS in uitvoering van zijn medewerkingsplicht. Hij is ervan bewust dat zijn relaas ingewikkeld is, dat hij snel en veel spreekt, soms van de hak naar de tak gaat, en dat hij om deze reden soms moeilijk te begrijpen is.

In dit context dacht hij dat dit document een nuttig stuk zou zijn die het CGVS zou helpen om zijn feitelijke omstandigheden vlotter te begrijpen. Dit heeft hij ook uitgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (zie p. 11).

Verzoeker is niet naar Laureles geweest. Hij wenst dit als opmerking bij zijn gehoornotas laten gelden. Zijn laatste woonplaatsen zoals aangegeven op de DVZ zijn correct. Hij verbleef toen met in zijn huis in Medellin. Bij Manrique was hij in het huis van iemand anders en hij verbleef bij een vriendin in Robledo. Hij moest daar toen blijven om zijn bezittingen te verkopen en geen schulden achter te laten. In Medellin waren er geen bedreigingen omdat verzoeker zich voorzichtig opstelde en de paramilitairen niet op de hoogte van de woonplaatsen in Manrique en Robledo.

Er moet ook worden gesteld dat verzoeker drie maanden had gekregen om de schulden te betalen en hij ging ervan uit dat er gedurende deze periode niets gewelddadig tegen hem zou worden uitgevoerd, noch omwille van de schulden die hij bij de paramilitairen moest betalen. Hij ging er ook vanuit dat de paramilitairen hem met zouden toedoen in opdracht van zijn oom gedurende deze periode. Zijn verblijf in Medellin was gedurende de periode van drie maanden die hij gekregen had om zijn schulden te betalen. Hoewel verzoeker zich al met angst verplaatste was het voor hem wel haalbaar om in Cordoba de verkoop van zijn boot te regelen.

Verzoeker volhardt in zijn uitleg dat zijn poging om een massagraf aan te duiden dateert van voor zijn ontmoeting met [E.T.]. Hij heeft gepoogd de plaats van dit masagraf aan te duiden in de periode waar

naar San Juan de Uraba ging in de context van het grondenconflict. Niet wanneer hij zich verschuilde in Medellin, na de ontmoeting met [E.T.].

De klacht van verzoeker o pil juli 2019 wordt niet tegen de paramilitairen gericht, verzoeker zou dit niet durven uit vrees voor de gevolgen voor zichzelf en zijn familie die nog ter plaatse aanwezig is, maar tegen zijn oom. Hij vond het toen nuttig om de handelingen van zijn oom aan te kaarten voor zijn vertrek.

De schulden van verzoeker zijn afbetaald nadat zijn moeder de officiële documenten van het verkoop van zijn huis en zijn boot aan de paramilitairen overmaakte. De ontvoering van de moeder van verzoeker en de opbrengst ervan is duidelijk wel zinvol voor de paramilitairen. Op het moment van de ontvoering had verzoeker nog schulden ten aanzien van de paramilitaire groepering.

Verzoeker volhardt in zijn uitleg dat hij op de DVZ werd gevraagd om zijn relaas zodanig samen te vatten dat hij het in ongeveer 5 minuten zou kunnen vertellen. Hij heeft het toen niet gehad over de ontvoering van zijn moeder die plaatsvond na zijn vertrek uit Colombia. Daarom ook dat hij aangaf dat zijn relaas samengevat was op het eerste interview (zie notities persoonlijk onderhoud, p.3)

Gezien verzoekers profiel, zijn ervaringen met de paramilitairen in het verleden die ertoe hebben geleid, dringt zich een grondig onderzoek van de geloofwaardigheid op.

Dit blijkt niet te zijn gebeurd. In het bijzonder kan men zich met tevredenstellen met het niet onderzoeken van alle neergelegde politionele documenten in verband met het grondeconflict met zijn oom. Het louter bestaan van dit conflict tussen verzoeker met iemand met de macht en de connecties dat zijn oom heeft is op zich een ernstig element die kan leiden tot de toekenning van een internationale bescherming. Hoewel verwerende partij stelt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen zouden kunnen ondersteunen, valt het op dat er geen motief van de bestreden beslissing wordt besteed over het al dan niet bestaan van een grondenconflict of aan de macht en connecties tussen zijn oom en de paramilitairen. In dit context, en rekening houdende met de geloofwaardige verklaringen dat verzoeker aflegde over deze elementen, moeten deze elementen als geloofwaardig worden geacht.

Verzoekende partij is eerder het slachtoffer geworden van bedreigingen.

In dat opzicht dient te worden verwezen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Art. 48/7. Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. "

Het is aanneemelijk dat verzoeker in geval van terugkeer opnieuw geïnterviewd zal worden.

Conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient dan ook te worden vastgesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat verzoeker een risico op vervolging, of minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) loopt."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus argumenteert verzoeker dat uit de documentatie van de verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook erkent hij dat er regionaal verschillen zijn in het patroon en de ernst van deze situatie. Hij vervolgt: "De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen, het machtsvacuüm overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin si het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een grote impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).

Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict blijkt dat dit wel het geval is voor het departement Antioquia, departement waar verzoekende partij woonachtig was voor haar vertrek.

Verwerende partij niet worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia.

Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade is echter niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement,

gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.

Daarnaast moeten twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil die gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld. Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer zij stelt dat er een verschil in de typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer zij stelt dat de vorm van het geweld dat in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict.

Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio :

“Volgens het International Institute for Strategie Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en nietstatelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken van het conflict samenkomen - in de vorm van cocaïne zendingen, witwassen van geld en de aanwezigheid van talloze gewapende groepen die zich voeden met de rijkdom gecreëerd door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.” Dat het Rode Kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.”

Verzoeker vervolgt dat de notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet echter verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en niet naar analogie kan worden toegepast. Hij verwijst naar en citeert uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-285/12 van 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State in de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* alsmede de conclusie van advocaat generaal Paolo Mengozzi omtrent de interpretatie van de notie gewapend conflict. Tevens geeft verzoeker aan dat UNHCR in zijn “*Note sur l'interprétation de la notion de 'conflict armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne*” het standpunt had geuit dat mensen kunnen zijn blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, los van het feit dat de context al dan niet als ‘gewapende conflict’ is gedefinieerd.

Verzoeker besluit dat het geweld in Antioquia, inbegrepen de metropolitaanse zone van Medellin, een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen.

Hij stelt dat zijn profiel aantoont dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld, gezien zijn ervaring met de paramilitairen, de vijandigheid van zijn oom en diens positie en connecties met de paramilitairen.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een krantenartikel “*Capturan a 32 políticos del Uraba por supuestos nexos con paramilitares*” van 27 augustus 2014.

3.2. Verweerder maakt op 9 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in

Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 27 juli 2020.

3.3. Verzoeker maakt op 17 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met de volgende stukken:

- stuk 1: beëdigde vertaling van het krantenartikel gevoegd bij het verzoekschrift;
- stuk 2: beëdigde vertaling van het verkoopcontract van verzoekers boot;
- stuk 3: transcriptie en beëdigde vertaling van een whatsapp audio-conversatie met E.R.D.A.N., één van de aankopers van de boot;
- stuk 4: een USB-stick met de whatsapp audio-conversatie.

De USB-stick wordt ter terechtzitting aan de Raad en verwerende partij overhandigd.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart Colombia te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door paramilitairen van de Golfclan ten gevolge van een grondconflict met zijn oom die nauwe connecties heeft met de paramilitairen. Bovendien had de Golfclan zijn schuld overgenomen waardoor zij de schuldeisers werden van verzoeker, wiens schuld werd verdubbeld.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. Dienaangaande kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot de neergelegde documenten die verzoekers identiteit, nationaliteit, herkomst, reisweg en studies aantonen, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat deze betrekking hebben op feiten die op zich niet worden betwist.

De uittreksels uit het burgerlijk register wijzen enkel op het huwelijk tussen verzoekers grootouders. De eigendomsaktes en het huurcontract verwijzen naar een grondbezit. Deze elementen kunnen op zich de door verzoeker ingeroepen vrees voor de paramilitairen van de Golfclan niet aantonen.

Wat betreft de documenten die door verzoeker zelf zijn opgesteld, namelijk zijn brief aan Bancolombia, de volmacht aan zijn advocaat in Colombia, zijn brief gericht tegen de burgemeester, zijn schematisch overzicht en de geannoteerde kaart, stelt de commissaris-generaal terecht dat deze onder geen enkel beding de beweerde doodsb bedreigingen door de paramilitairen aantonen. Het zijn enkel verzoekers eigen schrijfsels en dus niet afkomstig van een objectieve bron. Bovendien zal uit wat volgt blijken dat deze wat betreft hun inhoud op sommige vlakken in tegenstrijd zijn met verzoekers mondelinge verklaringen.

Het uittreksel betreffende verzoekers gedwongen verplaatsingen in 2001 en 2008 verwijst nergens naar de redenen voor zijn verhuis.

De op het CGVS neergelegde krantenartikelen zijn louter algemeen van aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoonlijke relaas. Ze maken op zich dan ook niet aannemelijk dat verzoeker persoonlijk wordt gevisieerd door paramilitairen.

Ook de uitnodigingsbrief van verzoekers vriend in België is niet relevant voor verzoekers vluchtmotieven. Hierin staat enkel te lezen dat zijn vriend verzoeker uitnodigt om Brugge en Gent te bezoeken, en om samen met hem naar een festival te gaan (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p. 9). Er staat hier echter niks in vermeld over de problemen in Colombia waardoor verzoeker is moeten vluchten.

De verschillende politiedocumenten die verzoeker voorlegt, betreffen de verschillende bezoeken die hij bracht aan de ordediensten in Arboletes en Medellín doorheen de tijd.

Zo legt hij een verzoek tot bescherming bij het parket van Arboletes op 19 september 2014 neer, een attest met de rechten van slachtoffers bij de politie van Arboletes van 20 september 2014, en een vaststelling van het falen van de minnelijke schikking bij het parket van Arboletes op 17 april 2019. Deze hebben alle betrekking op het grondconflict met verzoekers oom, dat op zich niet wordt betwist. Hieruit kunnen echter verzoekers vermeende actuele problemen met de paramilitairen niet blijken.

De klacht tegen zijn oom bij de politie van Medellín op 11 juli 2019, toont enkel aan dat verzoeker zijn oom heeft aangeklaagd en dat hij politiebescherming verzocht in zijn wijk in Medellín. Deze klacht is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging van deze klacht. Aldus blijkt niet dat zijn klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bovendien kunnen hieruit evenmin de vermeende actuele problemen van verzoeker met de paramilitairen van de Golfclan blijken. Uit wat volgt zal overigens tevens blijken dat deze klacht een gesolliciteerd karakter vertoont zodat alles samengenomen er slechts een zeer geringe bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Wat betreft het bij het verzoekschrift neergelegde krantenartikel "*Capturan a 32 políticos del Uraba por supuestos nexos con paramilitares*" van 27 augustus 2014 ter staving van het profiel van verzoekers oom, wijst de Raad op het volgende. In dit artikel wordt vermeld dat 32 politici, waaronder verzoekers oom E.Y.T., gewezen schepen en burgemeester van de gemeente Necocli, werden aangehouden wegens vermeende banden met de paramilitairen van Autodefensa. Ofschoon nergens in dit artikel melding wordt gemaakt van de paramilitaire groepering 'Clan del Golfo' (Golfclan) waartoe verzoekers oom zou behoren, staat het in deze stand van het geding niet ter discussie dat verzoekers oom banden heeft met voormelde paramilitaire groepering. Uit dit artikel kunnen verzoekers persoonlijke vervolgingsproblemen echter niet blijken.

Het bij de aanvullende nota gevoegde verkoopcontract van verzoekers boot toont enkel aan dat deze boot is verkocht, niets meer en niets minder.

De audiobeleiden, onder de vorm van een usb-stick, en de transcriptie ervan met bijhorende vertaling neergelegd middels aanvullende nota, waaruit een gesprek moet blijken tussen verzoeker en één van de kopers van diens boot, zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties kunnen eenvoudig worden geënceneerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd. Met name kan de identiteit van de verschillende sprekers niet worden vastgesteld. Om deze redenen kan aan zulke conversaties dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan deze op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen. Bovendien kan uit de transcriptie van deze gesprekken niet blijken dat de problemen die zijn ontstaan na de verkoop van de boot te maken hebben met de paramilitairen die verzoeker vreest. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de woorden "*esa gente*" / "*die mensen*" verwijzen naar de paramilitairen, maar dit is niet meer dan een loutere bewering, daar uit de lezing van de transcriptie veeleer blijkt dat de problemen een gevolg zijn van een onenigheid met D., verzoekers vroegere vennoot.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker in april 2019 zelf de paramilitairen van de Golfclan is gaan opzoeken, (ii) zijn verklaringen met betrekking tot de laatste ontmoeting aan Las Cruces de Damaquiél inconsistent zijn met zijn zelfgeschreven schematisch overzicht en de verklaarde feiten gememoriseerd overkomen daar hij tijdens het persoonlijk onderhoud aandrang om zijn schema bij de hand te nemen, (iii) verzoekers gedrag na de vooropgestelde feiten niet aannemelijk is en hij inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, (iv) het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich tussen 30 april 2019 en 14 juli 2019 nog op zijn minst tweemaal buiten Medellín heeft begeven, (v) de aanklacht tegen zijn oom bij het parket van Medellín op 11 juli 2019 een gesolliciteerd karakter vertoont en (vi) geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van zijn moeder.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoekers bewering niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren uit hoofde van een geponde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen om volgende redenen.

4.4. Verzoeker verklaart in april 2019 te zijn ingegaan op de uitnodiging van E.T., de commandant van de plaatselijke paramilitairen, om tot bij hem te komen in de plaats Las Cruces de Damaquiél ter afhandeling van twee problemen: een langdurig landdispuut met zijn oom enerzijds en een opeenstapeling van schulden bij verzoekers leveranciers anderzijds (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p. 12). In navolging van de commissaris-generaal acht de Raad het echter niet aannemelijk dat verzoeker deze commandant zelf is gaan opzoeken, ook al werd hij hiertoe uitdrukkelijk verzocht. Verzoeker zou in het verleden immers reeds zijn geconfronteerd met deze paramilitairen en hun gewelddadige activiteiten. Zo verklaart hij dat zij hem in 2001 in het gezicht hebben geslagen en zijn mond, zijn lip hebben stukgemaakt, en zouden ze hem zowel in 2001 als in 2008 hebben verdreven van het land dat hem toebehoorde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p. 9). Verzoeker haalt hiervoor de term 'massale ontheemding' aan en staft dit met een uittreksel van de Colombiaanse overheid (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 7). Daarenboven vermeldde verzoeker in zijn zelfgeschreven brieven aan Bancolombia en aan San Juan de Urabá dat hij in 2008 en 2014 slecht werd behandeld en herhaaldelijk met de dood werd bedreigd door personen die buiten de wet optreden, gelinkt aan zijn oom (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, documenten 9 en 15). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn grootvader echter invloedrijk was en veel aanzien genoot, waardoor hij wist dat er hem in die periode niets ging gebeuren. Zijn grootvader overleed echter in 2014 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p. 12). Om deze redenen valt het niet te begrijpen dat verzoeker na al dit leed nog eens zelf een commandant van dezelfde paramilitaire groepering ging opzoeken in 2019. De verduidelijking in het verzoekschrift dat het onmogelijk is niet in te gaan op een uitnodiging van de paramilitaire groepering daar zij in de rurale gebieden van Antioquia, waar verzoeker verbleef en waar het centrum van zijn belangen was gevestigd, de rol van de autoriteiten heeft opgenomen, biedt hiertoe geen verschuiving. Aangezien verzoeker wist dat zijn leven gevaar kon lopen, zeker gezien zijn grootvader er niet meer was om hem te beschermen, is het niet aannemelijk dat hij eerst bij hen op bezoek ging in plaats van onmiddellijk de regio te verlaten en een ander onderkomen te zoeken.

Daarbij komt nog dat verzoeker moeite ondervond om spontaan te vertellen over zijn vluchtredenen in die mate dat de verklaarde feiten ingestudeerd en gememoriseerd overkomen, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid uitholt. Bij het concreet weergeven van zijn vluchtmotieven tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS drong verzoeker er immers op aan om zijn zelfgeschreven schematisch overzicht bij de hand te nemen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p. 11). In die mate dat wordt aangenomen dat hij dit schema nuttig acht bij het uiteenzetten van een ingewikkeld relaas en hij dacht dat dit het CGVS zou helpen om de feitelijke omstandigheden beter te begrijpen, mag van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij in staat is om, ook bij een ingewikkeld relaas, bij machte is om zonder de hulp van enig overzicht een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker bleek hier echter niet toe in staat. Na vertaling en analyse van dit overzicht stootte het CGVS immers op volgende tegenstrijdigheid: *"daar de laatste ontmoeting aan Las Cruces de Damaquiél, aldus uw schema, doorging op een zaterdag in het begin van de maand april 2019 (document 17), situeerde u die tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet op de laatste zondag van april 2019 (CGVS, pp.8-9)."* De stelling dat deze tegenstrijdigheid onvoldoende is om aan deze ontmoeting geen geloof te hechten, wordt door de Raad niet gevolgd. Dit betreft immers geen detail, maar een kernaspect van zijn relaas dat voor verzoeker overigens de aanleiding was Colombia te ontvluchten. Van een dermate ingrijpende gebeurtenis, kan worden verwacht dat verzoeker deze met enige consistentie situeert in de tijd. De vaststelling dat verzoeker hier niet in slaagt maar zichzelf intern tegensprekt met ongeveer een maand verschil, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan en wijst erop dat zijn ontmoeting met E.T. nooit heeft plaatsgevonden.

Verder legde verzoeker tevens inconsistente verklaringen af over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Zo verklaarde hij dat hij na de episode in Damaquíel naar Medellín vluchtte en daar onderdook, eerst in de wijk Manrique, daarna in Laureles. Hij verklaarde daarna naar Brussel te zijn vertrokken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p.13-14). Het betreft een periode van circa tweeëneenhalve maand voor zijn vertrek naar België. Dit strookt daarentegen niet met de woonplaatsen die hij voorlegde bij de DVZ. Daar zei verzoeker dat hij na een periode in de wijk Manrique nog 15 dagen in de wijk Robledo verbleef (AD CGVS, Verklaring DVZ 13 december 2019, vraag 10). Ook de uitnodigingsbrief van verzoekers vriend in België vermeldt Robledo als zijn laatste domicilie in Colombia (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 8). In zijn verzoekschrift ontkent verzoeker naar Laureles te zijn geweest en volhardt hij in zijn verklaringen betreffende zijn laatste woonplaatsen zoals aangegeven op de DVZ. Echter, het louter volharden in één versie van de feiten, heft de desbetreffende tegenstrijdigheid niet op. Dat verzoeker met betrekking tot de plaatsen waar hij stelt te zijn ondergedoken voor zijn komst naar België geen consistente verklaringen aflegt, ondermijnt eveneens zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast, zo al enig geloof kan worden gehecht aan zijn toenmalige verblijfsplaatsen, is verzoekers gedrag na de vooropgestelde feiten niet in overeenstemming te brengen met zijn beweerde vrees voor vervolging. De Raad acht het immers samen met de commissaris-generaal niet aannemelijk dat verzoeker net Medellín uitkoos en daar nog zo'n lange tijd rondhing, aangezien de paramilitairen hem met gemak hadden kunnen traceren in zijn vaste woonst in Medellín. Verzoeker verklaarde daarenboven zelf dat heel wat bekenden van zijn oom zich daar ook ophielden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p.13). Toch heeft verzoeker tijdens die hele periode geen enkele bedreiging of teken van gevaar meer opgemerkt (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p.13), waardoor er niet kan worden besloten dat hij zich daadwerkelijk in een situatie van onveiligheid bevond. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij er bij een vriend woonde en niet in zijn eigen huis, herinnert de Raad aan zijn tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, waarmee hij derhalve allerminst een aannemelijke verklaring biedt.

Verder valt het ook niet te vatten dat verzoeker zich tussen 30 april 2019 en 14 juli 2019 nog op zijn minst tweemaal buiten Medellín heeft begeven. De commissaris-generaal overweegt op goede gronden als volgt:

“Ten eerste gaf u toe dat u nog naar het departement Córdoba gegaan bent en daar overnachtte met als doel uw boot te verkopen (CGVS, p.13). Dit is in tegenstrijd met uw eerste verklaring bij de DVZ; daar gaf u aan dat de paramilitairen uw boot afgenomen hadden (Verklaring DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Wat er ook van zij, argumenteerde u dat u met die opbrengst een aantal schuldeisers deels kon terugbetalen; ook uw moeder, want u had geld van haar geleend (CGVS, pp.13-14). Wat later tijdens het onderhoud vermeldde u dat al uw schulden in Colombia op dit moment afbetaald zijn, maar dat u ondanks dat gegeven nog steeds zware represailles van de paramilitairen vreest, omdat u hen zou gaan aanklagen (CGVS, p.16). Indien u daadwerkelijk een militair doelwit van de paramilitairen was, dan zou u logischerwijs niet uzelf in zo'n gevaarlijke situatie plaatsen door naar naburige oorden te reizen – San Juan de Urabá ligt immers pal aan de grens met het departement Córdoba. Het verder afbetalen van uw schuldeisers zou toch geen zin meer gehad hebben, aangezien naar eigen zeggen de Golfclan die rol op zich neemt, en zij u koste wat het kost zouden willen doden. Ten tweede keerde u in die periode ook terug naar San Juan de Urabá zelf om klacht in te dienen bij het plaatselijke parket vanwege een massagraf dat u daar aangetroffen had (CGVS, p.17). Hierover was u niet consistent: u gaf dit eerst toe en vervolgens ontkende u het door te stellen dat u Medellín gedurende die twee-en-een-halve maand niet verlaten had, behalve om uw boot te verkopen (CGVS, p.17). Dit alles doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Volgens uw verklaringen was iedereen in uw oorspronkelijke streek op de hoogte van uw problemen met de paramilitairen (CGVS, pp.5-6); terugkeren naar daar houdt zo'n inherent gevaar in, waardoor dit, samen met uw reis naar Córdoba, uw staat van onveiligheid nog meer afzwakt en uw geloofwaardigheid nogmaals zwaar in het gedrang brengt. Bovendien merkt het CGVS op dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ op geen enkel moment melding maakte van uw zagezegde vondst van een massagraf en daaropvolgende aangifte (verklaring DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Nochtans heeft u het over “huiveringwekkende” feiten (CGVS, p.17), en kon dergelijke rapportering van feiten die u opnieuw in verband brengt met de paramilitairen u verder in het nauw hebben gedreven. Dat u deze vondst en klacht bij het parket niet ter sprake bracht tijdens uw DVZ-gehoor, is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker wijst erop dat hij drie maanden de tijd had gekregen om de schulden te betalen, waarbij hij er logischerwijs van uitging dat hem gedurende deze periode niets gewelddadig zou overkomen. De Raad

leest echter in de verklaringen van verzoeker dat hij na de episode in Damaquiél, en dus in de periode tijdens dewelke hij de tijd kreeg om zijn schulden af te betalen, zich nergens veilig voelde, heel nerveus en gestresseerd was en ondergedoken leefde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p.13). In deze context valt het dan ook niet te vatten dat verzoeker naar Córdoba ging om zijn boot te verkopen, te meer omdat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij, hoewel al zijn schulden in Colombia op dit moment afbetaald zijn, nog steeds zware represailles van de paramilitairen vreest omdat hij hen zou gaan aanklagen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p.16). Indien verzoeker daadwerkelijk een doelwit van de paramilitairen was, dan zou hij zichzelf logischerwijs niet in zo'n gevaarlijke situatie plaatsen door naar naburige oorden te reizen.

Verder stelt verzoeker te volharden in zijn uitleg dat zijn poging om een massagraf aan te duiden, dateert van voor zijn ontmoeting met E.T. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter volharden in één versie van de feiten, de desbetreffende tegenstrijdigheid niet opheft. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker op de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van deze vondst van een massagraf en de daaropvolgende aangifte. Verzoeker laat deze vaststelling in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid.

Zoals hoger reeds aan bod gekomen, stelt het CGVS zich voorts ook terecht vragen bij de aangifte die verzoeker deed bij het parket van Medellín op 11 juli 2019, waarin staat dat hij zijn oom aanklaagt en dat hij politiebescherming verzoekt in zijn wijk in Medellín en waarin tevens wordt vermeld dat het parket aanraadt om dit probleem via politiebemiddeling op te lossen. Los van de reeds gedane overweging dat deze klacht is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker en niet op onomstotelijke wijze vermag aan te tonen dat deze verklaringen op enige waarheid berusten en hieruit evenmin de vermeende actuele problemen van verzoeker met de paramilitairen van de Golfclan kunnen blijken, merkt de commissaris-generaal op correcte wijze het volgende op: *"Eerst en vooral is het onbegrijpelijk dat u na de bedreigingen in Damaquiél zo lang gewacht hebt om naar de politie te gaan. Het feit dat u dit niet eerstdaags gedaan hebt en al die tijd zonder politiebescherming verder kon, relateert dan ook de vrees die u stelt te hebben voor uw oom en de paramilitaire groep waartoe hij behoort. Dat u dan wel helemaal tot in San Juan de Urabá zou hebben kunnen reizen om aangifte te doen over massagraven, maar niet over uw eigen zaak in Medellín draagt hier nog eens aan bij. Daarenboven vertrok u reeds drie dagen na uw aanklacht in Medellín naar België op 14 juli 2019. Zelf gaf u aan dat u na de aangifte onmiddellijk het land verliet (CGVS, p.17). Dit impliceert dat u uw klacht ter plaatse nooit opgevolgd hebt, en dat u de Colombiaanse autoriteiten niet eens de kans gegeven hebt om u bij te staan. Zo hebt u evenmin de bemiddeling overwogen die het parket voorstelde. Toen u met deze zaken geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud, blies u warm en koud tegelijk. U kon namelijk geen klacht indienen tegen de paramilitaire groepering in haar geheel omdat u dan represailles zou vrezen, maar toch legde u klacht neer tegen uw oom "omdat je niet weet wat er jou nog kan overkomen en je moet daar altijd een spoor van achterlaten", aldus uw verklaringen (CGVS, p.17). Dit doet vermoeden dat uw aanklacht net voor uw vertrek louter een gesolliciteerd karakter had."* Door louter te herhalen dat de klacht niet tegen de paramilitairen was gericht maar tegen zijn oom, slaagt verzoeker er niet in voorgaande pertinente bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de DVZ op 13 december 2019 geen enkele melding maakte van de ontvoering van zijn moeder, die volgens zijn verklaringen plaatsvond op 20 augustus 2019 en drie dagen duurde, ruim voor dat eerste interview dus (AD CGVS, vragenlijst CGVS). De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt geen verschoning voor de vastgestelde lacune. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt alsmede een zodanig essentieel element als de ontvoering van zijn moeder in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Verzoeker maakte tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen enkele opmerking over dat interview en antwoordde zelfs bevestigend op de vraag of hij er alle essentiële elementen heeft weergegeven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, p.2-3). Van een element dat zo treffend is als de ontvoering van zijn moeder door een grote paramilitaire clan en dat elke bedreiging die hij ooit zelf zou hebben ervaren in ernst lijkt te overstijgen, kan er toch wel van worden uitgegaan dat verzoeker dat meteen aan de Belgische

asielautoriteiten meegeeft. Verzoekers nalaten in dit verband, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

4.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

4.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN en dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde

departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In casu benadrukt verzoeker dat hij afkomstig is uit het departement Antioquia, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Antioquia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Antioquia, is gesteund.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Antioquia ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Antioquia voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Antioquia. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn ervaring met de paramilitairen, de vijandigheid van zijn oom en zijn positie bij de paramilitairen, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde gebeurtenissen die verzoeker ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst te verlaten en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend. Overigens kunnen de "*persoonlijke omstandigheden*" die in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden meegewogen, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar Colombia. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-

generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES